

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/63/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3825010526
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3825010526.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Eliaša a JUDr. Milana Straku na verejnom zasadnutí konanom dňa 04. septembra 2025 prejednal odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. C., t. č. vo výkone väzby v ÚVV Ilava, ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 26T/42/2025 zo dňa 30.06.2025 a jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného A. B. zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 26T/42/2025 zo dňa 30.06.2025 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) bol obžalovaný A. B. uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zák. v súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák., pretože

dňa 30.01.2025 v čase približne o 15:04 hod. v meste Bánovce nad Bebravou na E. X. F. smerom na ulicu A. B. riadil osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, ev. č. G. XXX H., kde bol pri bytovom dome č. XXXX zastavený a kontrolovaný hliadkou OR PZ Bánovce nad Bebravou, v rámci kontroly sa podrobil dychovej skúške, ktorú vykonal s negatívnym výsledkom, nakoľko však javil známky požitia omamných a psychotropných látok bol následne uvedenou hliadkou vyzvaný na podrobenie sa lekárskeho vyšetreniu odberom krvi a iného biologického materiálu, ktorému sa dňa 30.01.2025 v čase od 16:30 hod. dobrovoľne podrobil a z výsledkov laboratórnych vyšetrení toxikologicko-chemickej analýzy bola v jemu odobratej vzorke krvi zistená prítomnosť metamfetamínu v koncentrácii 206 ng/ml, amfetamínu v koncentrácii 44 ng/ml, tetrahydrokanabinol karboxylovej kyseliny (THC COOH) v koncentrácii 7 ng/ml a morfínu v koncentrácii 14 ng/ml, pričom v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je morfín zaradený do II. skupiny omamných látok, metamfetamín a amfetamín do II. skupiny psychotropných látok, a toto u neho vyvolalo stav porovnateľný so stavom ovplyvnenia po požití alkoholických nápojov v pásme nad 1 promile, hoci bol rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp.zn. 3T/10/2022 zo dňa 12.01.2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 2To/20/2023-297 zo dňa 02.11.2023, právoplatným dňa 02.11.2023, odsúdený pre pokračovací prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona a bol mu okrem iného uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 2 roky.

Bol za to odsúdený nasledovne (citácie):

Podľa § 348 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 36 písm. l/, n/, § 37 písm. h/, m/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. sa obžalovaný zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/, n/, § 37 písm. h/, m/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. súd ukladá obžalovanému úhrnný trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na 6 (šesť) rokov.

Citovaný rozsudok však nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote písomne obžalovaný napadol odvolaním čo do výroku o treste.

V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajcu uviedol, že ku skutku sa priznal v celom rozsahu, vyjadril nad svojím konaním ľútosť a taktiež spolupracoval pri jeho objasňovaní. Zároveň si plne uvedomil následky, aké mohol spôsobiť, a preto sa rozhodol v úmysle vyvarovať sa obdobného protiprávneho konania v budúcnosti dobrovoľne nastúpiť na protitoxikomanickú liečbu. Jeho nástup na túto liečbu a hlavne jeho vôľa odolať požívaniu návykových látok budú aj spoločensky oveľa viac prospešnejšie a oveľa viac prispievajú k jeho prevýchove ako páchatel'a trestnej činnosti súvisiacej s požívaním návykových látok a budú oveľa viac naplňovať preventívny účinok na ochranu spoločnosti ako jeho pobyt vo výkone trestu odňatia slobody. Výmera trestu tak nezohľadňuje jeho snahu o odstránenie škodlivých následkov jeho konania. Dodal tiež, že jeho predchádzajúca trestná činnosť naplňovala prevažne skutkovú podstatu trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) Tr. zák., ktorá bola poslednou novelou Trestného zákona zrušená a trestnosť tohto skutku zanikla, a preto treba na neho hľadieť, ako keby nebol odsúdený. Tieto skutočnosti, ako aj poľahčujúce okolnosti na jeho strane odôvodňovali uloženie trestu v dolnej polovici trestnej sadzby. Uložený trest sa preto javí ako neprimerane prísny. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a aby mu sám uložil trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby.

Obžalovaný sám v písomných dôvodoch odvolania uviedol aj to, že jeho odvolanie smeruje voči napadnutému rozsudku čo do všetkých jeho výrokov, teda aj do výroku o vine. Uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne ustálil a právne kvalifikoval trestnú činnosť, ktorej sa dopustil aj ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Dal do pozornosti novelizáciu Trestného zákona z roku 2024 s tým, že keďže táto novelizácia zrušila skutkovú podstatu trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) Tr. zák. a na páchatel'ov sa preto hľadí, ako keby neboli odsúdení, tak mu mal aj inak plynúť trest zákazu činnosti uložený mu v trestnej veci Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/10/2022. Pokiaľ ide o výrok o treste, uviedol, že už samotný pobyt vo výkone väzby s následným výkonom trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 6 rokov je pre neho dostatočným ponaučením. Ďalej namietal, že súd prvého stupňa zohľadnil aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní v rámci konečných návrhov:

- Prítomný prokurátor krajskej prokuratúry uviedol: „Keďže mám za to, že súd prvého stupňa rozhodol napadnutým rozsudkom zákonne a správne, navrhujem, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol podľa § 319 Tr. por.“.
- Obhajca obžalovaného uviedol: „Zotrvávam na písomných dôvodoch odvolania, ako aj na konečnom návrhu v nich uvedenom.“.
- Obžalovaný uviedol: „Súhlasím s konečným návrhom obhajcu. Je mi to ľúto.“.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac najskôr dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť okrem vytykaných chýb zameral aj na prípadné chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe tohto svojho postupu dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytykaná žiadna chyba a odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Výrok o vine uvedený v napadnutom rozsudku urobil súd prvého stupňa po tom, čo postupom podľa § 257 Tr. por. prijal vyhlásenie obžalovaného o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Pred urobením takéhoto vyhlásenia bol obžalovaný na hlavnom pojednávaní poučený o tom, že prijaté vyhlásenie o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu ďalej nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (§ 257 ods. 5 Tr. por.).

Podľa § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por. ak tento zákon neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe.

Z pohľadu ustanovení § 257 ods. 5 a § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por. teda obžalovaný nemohol odvolaním napadnúť výrok o vine uvedený v napadnutom rozsudku v rozsahu, v ktorom bolo prijaté jeho vyhlásenie o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe (nebol oprávnenou osobou na podanie odvolania aj voči tomuto výroku).

Obžalovaný ďalej v odvolaní namietal neprimeranú prísnosť súdom prvého stupňa uloženého trestu odňatia slobody.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie v časti výroku o uloženom treste odňatia slobody odôvodnil nasledovne (citácie):

Súd pri ukladaní druhu a výmery trestu vychádzal zo zásad ukladania trestov uvedených v ustanovení § 33a Tr. zák. a § 34 Tr. zák., pričom prihliadol aj a spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na rodinu a jemu blízke osoby. Podľa § 33a ods. 1, 2, 3 Tr. zák. páchatel'ovi nemožno uložiť kruté a neprimerané sankcie. Výkonom sankcie nesmie byť znížená ľudská dôstojnosť. Sankcie sa ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatel'a a jeho pomery. Tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatel'a menej citeľne, nesmie byť páchatel'ovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie. Páchatel'ovi najmä nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmom na osobnej slobode páchatel'a, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmom na osobnej slobode páchatel'a. Súd ukladal obžalovanému úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., pretože ukladal trest za dva trestné činy, pričom súd vychádzal zo zákonného rozpätia 0-2 roky odňatia slobody.

Súd prihliadol k poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Tr. zák., pretože obžalovaný napomáhal objasňovaniu trestnej činnosti - urobil vyhlásenie o vine. Vyhlásením o vine a vzdaním sa práva, aby mu bola prokurátorom vina preukázaná, napomohol objasneniu trestnej činnosti. Obžalovaný sa k trestnej činnosti priznal, uznal svoju vinu, vyslovil ľútosť nad spáchaním trestného činu. Preto súd prihliadol k poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. Súd zistil príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. poukazujúc na skoršie nezahladené odsúdenia, napríklad odsúdenie Okresného súdu Trenčín vo veci sp. zn. 8T/38/11 pre drogovú trestnú činnosť, v ktorej veci trest vykonal 28.02.2018. Ukladal trest za dva trestné činy preto prihliadol k príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák.

Súd uložil obžalovanému úhrnný trest mierne nad polovicu zákonného rozpätia a trest nepodmienečný, pretože ako je zrejmé, obžalovaného nepoučili ani skôr uložené nepodmienečné tresty a tak trest miernejšieho druhu by mal ešte menší účinok. V tomto prípade má účel trestu okrem represívnej funkcie účel v podobe vyjadrenia toho, že recidíva obdobnej trestnej činnosti musí byť postihovaná prísnejšie aj čo do druhu trestu. Opakované vedenie vozidiel pod vplyvom návykových látok, navyiac v čase zákazu činnosti je prejavom arogancie k elementárnym povinnostiam vodiča, rovnako ľahostajnosti k riziku spôsobenia ujmy na zdraví účastníkom cestnej premávky v prípade dopravnej nehody. Nedá sa neuviesť, že obžalovaný pácha opakovane trestnú činnosť vedomý si toho, že má dve vyživovacie povinnosti, teda sociálny aspekt nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou.

Súd obžalovaného na výkon trestu podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil do ústavu a výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním skutku vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, ako vyplýva z registra trestov aj pripojených spisov.

S vyššie citovaným odôvodnením napadnutého rozsudku sa odvolací súd v zásade aj stotožnil a v zmysle jednoty rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa dodáva nasledovné:

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Odvolací súd v prvom rade pripomína svoju ustálenú súdnu prax, podľa ktorej súdom prijaté vyhlásenie o vine neznamená „automaticky“ bez zohľadnenia ďalších skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu povinnosť súdu obžalovanému uložiť taký druh trestu (a v takej výmere), ktorý by inak nezodpovedal zásadám ukladania trestov (§ 34 Tr. zák.).

Odvolací súd podrobným preskúmaním veci dospel k záveru, že nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 13 mesiacov bol obžalovanému súdom prvého stupňa uložený v súlade s ustálenou súdnu praxou, pričom ho nemožno považovať za neprimerane prísny tak, ako to má na mysli ustanovenie § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por., a to ani vo vzťahu k jeho výmere, najmä z pohľadu negatívneho hodnotenia osoby obžalovaného a predchádzajúceho spôsobu jeho života. V zásade bol tento trest uložený obžalovanému aj v súlade so zákonnými ustanoveniami uvedenými vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, avšak pochybením súdu prvého stupňa bolo to, že tento trest mal obžalovanému ukladať nie podľa § 348 ods. 1 Tr. zák., ale podľa § 289 ods. 3 Tr. zák., ktoré zákonné ustanovenia síce obsahujú rovnakú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody (až na dva roky), ale z hľadiska systematiky osobitnej časti Trestného zákona (záujmov chránených Trestným zákonom) je trestný čin podľa § 289 ods. 3 Tr. zák. významnejší. Len pre takéto zistené pochybenie ale nemal odvolací súd za potrebné zmeniť či zrušiť napadnutý rozsudok v tejto časti.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu len takto uložený trest môže zabezpečiť ochranu spoločnosti pred ním ako páchatelom tým, že mu najmä zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Len takto uložený trest zároveň dostatočne vyjadrí aj jeho morálne odsúdenie spoločnosťou.

Obžalovaný má totiž v registri trestov už 23 záznamov (!!!) pre spáchanie rôznorodnej trestnej činnosti, najmä majetkového charakteru, a v minulosti opakovane vykonával aj tresty odňatia slobody. Naposledy bol obžalovaný odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/10/2022 zo dňa 12.01.2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/20/2023 zo dňa 02.11.2023 pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. (skutok spáchal dňa 27.01.2021), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia (ktorý trest vykonal „len“ dňa 09.07.2024, pričom trestnú činnosť v prejednávanej veci spáchal dňa 30.01.2025!), ako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 2 roky (predmetné odsúdenie je súčasťou právnej kvalifikácie stíhaného skutku v prejednávanej veci). Vyššie uvedené skutočnosti vo svojom súhrne preto aj podľa názoru odvolacieho súdu svedčia pre odôvodnený záver, že možnosti nápravy obžalovaného sú podstatne sťažené.

Preto ak ani najprísnejší druh trestu u nás opakovane uložený obžalovanému pred spáchaním teraz prejednávanej trestnej činnosti (a jeho následný opakovaný výkon) nespĺnil svoj účel najmä v tom smere, že ho nevedol k vedeniu už len riadneho života na slobode bez páchania ďalšej úmyselnej trestnej činnosti (obžalovaný ako „skúsený recidivista“ najmä majetkovej trestnej činnosti spôsobom svojho predchádzajúceho života naďalej preukazuje, že nie je schopný na slobode viesť riadny život bez páchania ďalšej trestnej činnosti), aj podľa názoru odvolacieho súdu neprichádzal u obžalovaného do úvahy iný druh trestu, resp. žiaden iný druh trestu by u neho nevedol k splneniu účelu trestu podľa § 34 ods. 1 Tr. zák.

Rovnako správne súd prvého stupňa uložil obžalovanému tento nepodmienečný trest odňatia slobody ako trest úhrnný podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., keď na to boli splnené zákonné podmienky predpokladané v tomto zákonom ustanovení.

Napokon bol obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody uložený pri strede trestnej sadzby trestu odňatia slobody určenej ustanovením § 289 ods. 3 Tr. zák. aj napriek vyššie uvedenému negatívnemu hodnoteniu jeho osoby a predchádzajúceho spôsobu jeho života. Preto odvolací súd dospel k záveru, že súdom prvého stupňa uložený nepodmienečný trest odňatia slobody je naopak skôr neprímerane mierny. Keďže však prokurátor nepodal odvolanie voči tomuto výroku napadnutého rozsudku v neprospech obžalovaného, nemohol odvolací súd už pristúpiť k jeho sprísneniu.

V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že súd prvého stupňa správne pri určovaní druhu a výmery tohto trestu prihliadol na poľahčujúce a priťažujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. n) a § 37 písm. h), m) Tr. zák., keďže bolo prijaté vyhlásenie obžalovaného o vine, obžalovaný spáchal viac trestných činov (dva úmyselné trestné činy) a už bol v minulosti už za trestnú činnosť opakovane odsudzovaný, pričom v registri trestov má evidované aj viaceré doposiaľ ešte nezahladené odsúdenia. Obžalovanému však podľa názoru odvolacieho súdu nemala byť po správnosti priznaná aj poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. (ktoré pochybenie súdu prvého stupňa nebolo možné pre absenciu odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného rovnako už v odvolacom konaní napraviť), pretože odvolací súd pochybuje o skutočnom úprimnom oľutovaní (spáchania) trestných činov obžalovaným, a to vzhľadom k jeho už spomenutej „bohatej“ predchádzajúcej súdnej trestnosti. Priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti predpokladá priznanie sa k spáchaniu trestného činu, ale súčasne aj úprimné oľutovanie (spáchania) trestného činu. Pritom záver o tom, či ide (išlo) skutočne o úprimné oľutovanie, nie je možné hodnotiť izolovane, teda nemá mať svoj jediný podklad vo vyjadreniach obžalovaného v priebehu trestného konania, ale súd prvého stupňa je povinný ho vyhodnotiť podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i v ich súhrne (§ 2 ods. 12 Tr. por.).

K podstatnej odvolacej námietke obžalovaného, podľa ktorej novelizácia Trestného zákona z roku 2024 (Zák. č. 40/2024 Z.z.) vypustila skutkovú podstatu trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) Tr. zák. a na páchatel'ov sa preto hľadí, ako keby neboli odsúdení, odvolací súd uvádza, že v zmysle § 437k ods. 7 Tr. zák. trest, ktorý bol právoplatne uložený pred 15. marcom 2024 a ktorý nebol ešte celkom vykonaný, za čin, ktorý podľa tohto zákona v znení účinnom od 15. marca 2024 nie je trestným činom, sa vo zvyšnom rozsahu nevykoná. Inak povedané – zákonodarca vypustením skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) Tr. zák. (o tzv. „drobnej“ krádeži) nestanovil žiadne účinky zahľadania odsúdení pre tento trestný čin, ktoré nadobudli právoplatnosť ešte pred účinnosťou novely Trestného zákona.

Správne bolo aj zaradenie obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák., keďže obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu opakovane vo výkone trestu odňatia pre úmyselnú trestnú činnosť.

Pokiaľ ide o uložený trest zákazu činnosti, odvolací súd nezistil žiadnu nesprávnosť tohto výroku napadnutého rozsudku a obžalovaný navyše tento trest v svojom odvolaní ani len nenapádal.

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd odvolanie obžalovaného A. B. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.